

i de Kasser, som kun havde under 50 Medlemmer. Det var kun et forsvindende Tal; det var i Alt kun 7 pCt. af samtlige Medlemmer her i Landet. Ganste vist er det et lille Tal af samtlige Medlemmer. Naar der er enkelte Kasser, der have flere Tusinde Medlemmer, saa kan man vel forstaa, at der skal mange Kasser med under 50 Medlemmer til, inden man naaer til en paa flere Tusinde. Men det er ikke forsvindende endda, naar man veed, at $\frac{1}{5}$ af Kasserne i Sylland have under 50 Medlemmer, og naar man endvidere veed — hvad jeg ikke bemærkede i Gaar, men skal tillade mig at bemærke nu — at ganste vist ere Sygekasserne i de sidste 3 Aar, 1882—85, tagne til i Antal, men forholdsvis ikke i Medlemsantal. Det ser ud, som om den stærke Tilgang med Hensyn til Medlemmer er ved at ophøre. Der er ikke nær saa stor Tilgang i Medlemsantal, som Tilgang i selve Kasserens Antal. Jeg mener, at det er nødvendigt, at vi give tyndt befolkede Egne, fattige Egne, Egne, hvor der kun er saa og smaa Kræfter, Lov til at indrette sig, som de ville og kunne bedst. Man maa give dem Lov til at indrette Kasserne med saa saa og saa mange Medlemmer, som de kunne faae med. En Grændse maa der være, men Grændsen maa, som jeg sagde i Gaar, være den, at de tage saa Meget ind under sig, som de have Evner og Kræfter til. Jeg mener, at det er et Hovedpunkt, vi bør holde paa, at vi ikke lægge Hindringer i Veien i saa Henseende. — Den høitærede Sindenrigsminister vil endvidere forsvare, at Sygekasseinspektøren skalde, for at man kunde faae en ensartet Afgjørelse i saa Henseende, afgjøre i Tvivlstilfælde, hvem der skalde kaldes ubemidlede og hvem ikke. Jeg kan ikke se Andet, end at de, der efter mit Skjøn alene ere i Stand til at afgjøre Sagen, ere de kommunale Autoriteter; jeg kan ikke se, at Andre kunne have noget bestemt Skjøn i saa Henseende. Disse Autoriteter maa afgjøre, hvem der er ubemiblet og hvem ikke. — Jeg skal ikke opholde mig videre ved, at den ærede Sindenrigsminister mente, at § 6 meget vel kunde forsvares. Jeg maa, som i Gaar, holde paa, at den kan komme til at medføre et temmelig stærkt Brud paa vedkommende Sygekassers Vedtægter. Naar de smaa Sygekasser, der ere indrettede efter smaa Forhold og indrettede paa ikke at tage saa bredt og saa vidt for, skulle optage Medlemmer fra andre Egne uden Hensyn til Alder, udeu Hensyn til Helbredstilstand, saa kan jeg ikke forstaa rettere, end at det i høi Grad bliver hæmmende for disse Sygekassers Virksomhed. — Den ærede Sinden-

rigsminister har misforstaaet mig, naar han mente, at jeg havde sagt i Gaar, at det var uof med de Bestemmelser, man havde ovre i England med Hensyn til Anerkjendelse af Sygekasser. Det har jeg just ikke sagt. Det, jeg har sagt, er, at vi skalde af den Slags Ting have saa lidt som muligt, og jeg har ment, at det første Punktum i § 8 eller noget Lignende vilde være tilstrækkeligt. Forøvrigt kan det godt være muligt, at der behøves mere, og jeg erkjender, som jeg ogsaa tror, jeg fik sagt i Gaar, at naar der skal gives Tilbud af det Offentlige, maa der ogsaa være en vis Kontrol med, at dette Tilbud bliver brugt efter sin Bestemmelse. Det er en Selvfølge. Men forøvrigt maa denne Kontrol ifølge Alt, hvad jeg har sagt baade i Gaar og i Dag, være saa lempelig som muligt. Maalet maa være at virke opmuntrende og støttende og ikke paa nogen Maaade hæmmende eller forstyrrende. — Endvidere har den ærede Sindenrigsminister misforstaaet mig, naar han siger, at jeg ønsker fri Kur og Pleie til alle Ubemidlede og altsaa derigjennem en hel ny Samfundsordning. Jeg udtalte i Gaar og skal gjentage i Dag, at jeg ønskede helst, at man kunde naae til fri Medicin, fri Læge og fri Hospitalpleie til alle Ubemidlede; men den Hjælp, der skalde ydes Sygekasserne — og det var den, jeg særlig talte om — mente jeg, var altsfor lille ifølge Lovforslaget. Det, som Lovforslaget byder i saa Henseende, mente jeg og mener jeg fremdeles, er saare lidt, og det er tvivlsomt, hvorvidt Sygekasserne i det Hele taget ville have nogen Fordel ved, hvad der bydes i Lovforslaget. Jeg skal i den Henseende henholde mig til mine Bemærkninger fra i Gaar, som jeg mener ikke ere afkræftede ved, hvad der er fremkommet i Dag. Men saa mener jeg, at det Offentlige burde bidrage adskilligt Mere til Sygekasserne, end hvad der ydes i det foreliggende Lovforslag, for det Første fri Læge, fri Medicin og fri Hospitalpleie, det vil sige, at de Udgifter, som Sygekasserne have, eller som de Medlemmer, der ere sygekasseforsikrede eller indtegnede i Sygekasser, have til Medicin, til Læge og til Sygehushandling, de skalde forlods udredes af det Offentlige. Og endvidere vil jeg sige, at der skalde ydes Tilbud til Sygepengene i Sygehustiden. — Det var disse Bemærkninger, som jeg mente vare nødvendige i Anledning af, hvad der er fremkommet i Dag, og saa skal jeg forøvrigt ikke videre lægge Beslag paa Thingets Tid, men henholde mig til, hvad jeg udtalte i Gaar, og fremdeles hævde, at det, som er Hovedsagen for mig er ikke at indskrænke, hæmme eller lamme Sygekassernes Virk-